

Вінницький коледж

Виходить раз на тиждень ШОТИЖНЕВА ГАЗЕТА КОЛЕКТИВУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 7 (463)

П'ятниця, 21 лютого 1992 року

Виходить раз на тиждень

Ціна 2 коп.

ПРОФСПІЛКА ДОКУЧАЄ ЧИ ВИРУЧАЄ?

ПРОФСПІЛКИ поки що витримують удари нашого бурхливого життя і схоже на те, що масового виходу з їхніх рядів не передбачається, хоч подібні настрої все-таки є.

То ж і хочеться подивитись на них з точки зору, так би мовити, можливої перспективи.

Нема сумніву, що в майбутньому цей процес визначатимуть дві тенденції: намагання промисловців не допустити членства своїх працівників у профспілках, і, природно, побоювання людей за свою репутацію лояльності; а з другого боку — намагання цих же людей захиститись від сваволі адміністрації та бажання профспілок збільшувати ряди. Але це, повторюю, майбутнє.

Сьогодні ж усе простіше. Став досить вагомим той один процент зарплати, що йде на внески, адже розміри окладів нині визначаються мало не у всіх чотиризначними цифрами. То ж і виникає думка: «За що я плачу?»

Як на перший погляд, то це резонно, адже півпроцент усім справді не вистачає. Нема поки що гострої потреби у захисті своїх ін-

тересів від тиску адміністрації. Ну, а те, що підвищення заробітку сталося не за помахом чарівної палички, а значною мірою завдяки напругі профспілок, відомо далеко не всім.

Тим часом, не дарма президент України Л. Кравчук висловив невдоволення високими вимогами профспілок. Вони такі добрі, «на докучають» і президентів, і уряду, хоч саме так воно й повинно бути, коли в країні переважає невдоволення соціальним станом суспільства.

А тепер давайте глянемо з профспілкових позицій на стан справ у нашому інституті. Минулого року підписано колективний договір, де вперше системно сформульовані вимоги профспілки до адміністрації. Правда, говорити про ефективний захист працівників проти звільнення сьогодні дуже складно, бо в інституті пройшла перша

хвиля скорочень і декого було важко захищати з об'єктивних причин. Але й за таких умов профком дав згоду на звільнення лише в 4 випадках (з них два — за систематичні прогули), а подано було документи на 21 чоловіка.

Нині профком вимагає від адміністрації конкретних заходів по збереженню робочих місць. Наші пропозиції з цього приводу будуть опубліковані в газеті. Можливо саме ми будемо пізніше тією останньою інстанцією, яка допоможе вам утримуватись на роботі.

Коли не стало товарів саме профком інституту вжив заходів до деякого поліпшення ситуації. За його пропозицією введена посада заступника начальника відділу постачання по забезпеченню колективу, товари. Намагаємось, щоб у цьому ділі була якась систе-

ма, хоч це дуже непросто, бо ще дуже живучий принцип: «Той, хто пропонує — хай і виконує».

Зараз профком практично нікому не відмовляє в півках. Не завжди, правда, ми можемо запропонувати пилу, бо дістаємо, де вийде. Але і в місті, і в області знають, що коли «горить», то ВПІ виручить, там швидко знайдуть бажаного. Це, звичайно, і нерви, і час, але ми не нарікаємо — таке життя в профспілкових активістів. І якщо вас дуже «припікає», то звертайтеся — постараємось знайти півку та ще й за 10—20 процентів вартості.

Саме профком порушив питання про організацію стоматологічної допомоги в медпункті для співробітників і пройшов усі сходинки організації справи, включаючи й дістання крісла. Маємо зрушення також з традицій-

ним туризмом, навіть зарубіжним.

Втім, звіт (а саме так починає звучати цей матеріал) для нас — не головне. Щоб упевнитись в дієвості і необхідності профспілки, приходьте до нас зі своїми проблемами. Обов'язково постараємось допомогти.

За всіма ознаками розвитку суспільства профспілки в нашій державі згодом відіграватимуть ту ж роль, що нині за кордоном. Спробуй промисловець, скажімо, у Фінляндії порушити угоду з профспілкою — штраф навчить потім буквально молотом на неї. Функціонер профспілки у США платять більше ніж віце-президенту. Профспілка «за бугром» — життєво важливий інструмент захисту інтересів трудящої людини. Так буде і в нас.

Отже, той, хто починає вагаться, бути чи не бути в профспілці, мусить добряче подумати. Відраховуючи один процент на профвнесок, ви, по суті, допомагаєте не якомусь таємничому «дяді», а собі самому.

В. КОВАЛЬЧУК,
голова профкому.

ПРИ ЧОМУ ТУТ СТУС?

НА ТЕМИ ДНЯ

Якби на пожариську, де треба негайно гасити вогонь, раптом зійшлися на кулачки двоє, щоб довести один одному, хто з них першим прибіг на тривоже калатання дзвона, то їх обох вигнали б з пожежі або облили водою, щоб отямались.

Коли минулої неділі я сидів на конференції представників Руху імені Василя Стуса і слухав виступаючих, то здавалося, що для більшості з них теж треба крижаної купелі. Така на Україні розруха, така економічна біда, треба негайно консолідувати всі сили для утвердження держави і незалежності, а вони про те, хто більше «руховий» — чистувці, чи ті, що в штабі по вул. Пушкінській, 11. А термінологія?

«То — рух вовчий» (за прізвищем керівника). «Дайте їм вигавкатись», «Провокатори і кадебісти» — це про вчорашніх соратників по боротьбі, які здобули більший шмат влади. Бракувало на «конференції» хіба що баби Параски та баби Палажки з їх «найвагомішим аргументом» — задерними спідницями на тій частині тіла, якою сидять.

Стусівці сказали, що до них тепер не йдуть люди. Але це не дивно. Що вони там почують? Краще вже почитати «Кайдашеву сім'ю» Нечуя — Левицького. Аналогія — стопроцентова.

Втім, який стиль — такий і авторитет. В залі на тисячу місць зібралось душ 50 (цікаво, у скільки обійшлася оренда — «конференція» тривала чотири годи-

ни?) Мета її — обрати делегатів на III з'їзд Руху України.

Слово честі, не хочеться тратити газетної площі, щоб описувати перебіг цього зібрання. Це щось комедійно-фальшиве, несерйозне, навіть бридке. Під великим сумнівом сама правомірність «конференції» — з районів прибуло тільки два представники. Головна доповідь і доповіді назвати не можна. Керівник Руху імені В. Стуса В. С. Мазур побудував її, по суті, не на політичному становищі в області, як оголошувалося, а на розхвалюванні ідейних «вождів» своєї організації П. Кутузова, А. Бровченка, Б. Ламіги. Вони, мовляв, найчестіші, найхоробіші, найприщипіші. Штаб Руху імені Стуса треба перетворити на музей, біля синьо-жовтого прапора, першим піднятого у Вінниці, встановити меморіальну дошку... Ха-ха?

Було б «ха-ха», якби про це говорилось жартує, а не на повному серйозі.

Таке враження, що Рух імені В. Стуса — це авантюра на інституції, для якої головне — не боротьба за утвердження незалежної України, а тільки амбітні претензії на визнання заслуг її лідерів. Розумна пропозиція І. С. Лукашенка з села Кармелюкового Жмеринського району про негайне створення узгоджувальної комісії для консолідації з Крайовою організацією Руху була прийнята без ентузіазму — лі-

дери такого примирення явно не хочуть, бо якщо воно відбудеться, то доведеться думати не про амбіції, а про повсякденну чорнову роботу, котра не дає слави, а потребує солоного поту і мозолів.

Діловими і ґрунтовними були пропозиції депутата міськради, працівника політехнічного інституту М. М. Данильчука, який виступив проти конфронтації, огульної критики всіх і вся, вишукування недоліків у представників влади і запропонував реальний план дій. На це, правда, майже не звернули уваги. В Рухі імені Стуса головним робочим принципом залишається мітинговий галас, неважентність і навіть якісь напівдитячі романтичні «залюти». Скажімо, від імені 50 учасників «конференції» А. С. Бровченко висунув список делегатів на III з'їзд Руху України в кількості... 25 чоловік.

Сумно, панове - товариші! Один з функціонерів Руху В. Помилуко, який стояв біля його витоків, сказав з трибуни «конференції» більш гостро:

— Мені соромно слухати і дивитись на це все. Тут летить один бруд. Тут нема нічого конструктивного. Рішуче відмежовуюсь від цього збирання.

Йому не аплодували. А жаль. Жаль також світлого імені Василя Стуса, почесного на своє знамено лідерами цього «крила» Руху. Йому більше підійшла б назва — імені Кайдашевої сім'ї.

І. ВОЛОШЕНЮК.

Студент нашого інституту Станіслав Шварц вийшов минулого року до Ізраїлю. Тепер він пише листа народному депутату Мокіну, якого ми і друкуємо сьогодні.

Шановний Борисе Івановичу!

Я за Вас голосував до Верховної Ради УРСР і хочу поділитися з Вами враженнями про життя в Ізраїлі. Буду писати про все коротко, адже це лист, а не роман.

1. Допомога матеріальна. Ось ми приїхали 2.04.91 року. Трохи дали допомоги, але з сьомого місяця не дають. Бери, згідно коштка, кредит і через три роки будеш віддавати з прив'язкою до курсу долара і індексації. Зараз долар тут 2,3 — 2,5 стосовно до місцевої валюти — шекеля. Підізнай, що буде через три роки на фінансовому поліщі Ізраїлю. Майже всі олімпіцей кредит не беруть. Грошей нема, роботи нема, ось і розв'язи головоломку.

2. Страхітливе безробіття. Лікарі майже поголовно не працюють, навіть ті, хто одержав рішення (допуск) після складання екзаменів. Море докторів і кандидатів наук. Замітають вулиці (це щастя, якщо на таку роботу влаштуєшся), інших робочих місць нема. Просто, в державі ніде прикласти руки. Тут забувають про дипломи і вчені ступені, головне — аби щось робити. Вважають за щастя влаштуватися там, де платять по 4—6 шекелів на годину. Така ніби й не погана, якщо зважити на те, що кілограм сосисок коштує 8,5 шекеля.

3. Квартира. Зняти у приватника двокімнатну коштує 450 — 470 доларів,

трикімнатну — 500—550. В межах окупованих, чи, як тут

В ІЗРАЇЛІ — НЕ МЕД!

ЛИСТ ДО НАРОДНОГО ДЕПУТАТА

кажуть, контрольованих, територій, квартири дещо дешевші, але там — взагалі ніякої надії на роботу. А долари треба платити щомісяця або раз на квартал. В переводі на шекелі це 1100 — 1380, і більше. Те, що одержали на «щастя-роботу», треба віддати за квартиру. А ще ж комунальні послуги. Це вам не радянські копійкові плати за житло і послуги. За телефон платять не помісячно, а за розмовні хвилини по лічильнику.

4. Продукти і промтовари — не питання. Але якщо не працюєш, то — затишні пашок. Дбають насамперед про плату за квартиру, а потім про інші питання. Порівняти з цінами на Україні і в Росії не можна. Тут інший курс валюти. Чоловічі осні туфлі, на «тракторній» підошві, непогані, коштують, приміром, 140—180 шекелів. До речі, ставка президента — 14 тисяч шекелів, прем'єр-міністра — 8 тисяч. Про решту пільг газети не пишуть.

5. Життя нелегке і перед тим, як їхати сюди на по-

ДО УВАГИ СТУДЕНТІВ, 2-ГО КУРСУ, ЩО МРІЮТЬ ПРО НАУКОВУ ПЕРСПЕКТИВУ!

З 1992-93 навчального року у Вінницькому політехнічному інституті розпочинаються додаткові заняття у групі фундаментальної підготовки майбутніх інженерів-дослідників, розраховані на 2,5 роки. У програмі фундаментальної підготовки — курси: теорія множин та математична логіка; основні структури сучасних математичних моделей (алгебраїчні та функціональні аналізи); додаткові глави математичного аналізу і теорії систем диференціальних рівнянь; методи оптимізації та математичної фізики; численні методи й теорія ймовірностей, а також — англійська мова.

В групу зараховуються студенти усіх спеціальностей на конкурсній основі (конкурс оцінок і співбесіди).

Студенти, зараховані до групи фундаментальної підготовки, одночасно продовжують навчання по вибраній спеціальності разом із студентами своєї групи за індивідуальним графіком. Після закінчення інституту отриману фундаментальну підготовку буде відображено у вигляді оцінок по додатковому освоєнню курсів.

Бажаючих навчатись у групі фундаментальної підготовки просимо подати заяву на ім'я ректора до 29.02.1992 у кім. 109 (наф. ПМ та ОМ) проф. Рвачову М. О. Додаткова інформація — там же.

Фундаментальна підготовка для Вас — це додаткове напруження, але й додатковий шанс! РЕКТОРАТ.

С. ШВАРЦ,
8 січня 1992 р.
м. Тель-Авів.

РУССКАЯ СТРАНИЦА

О ДОЦЕНТЕ кафедры АИИТ Мирче Ивановиче Банде можно писать и мало, и много, в зависимости от того, кто какой обладает информацией и кто что ценит в человеке. Впрочем, лучшие, или худшие черты не всегда лежат на поверхности и не всегда их увидишь, как говорится, в полный рост. Вот, к при-

меру, впечатления от встречи с ним нашего фотокорреспондента Степана Лисового.

ПРОСТО

«...Кафедра АИИТ. Захожу. Интересуюсь, могу ли видеть Мирчу Ивановича. Советуют подождать. Жд. От нечего делать, внимательно рассматриваю крышку стола, испещренную бесчисленными надписями и рисунками, вплоть до голых девиц. Над этими «художествами» авторы трудились не одну пару.

И так почти на каждом столе. А надписи — каких только нет, в том числе, посвященные преподавателям.

— Ну, как, нравится? — обращается ко мне Мирча Иванович, появившись в комнате.

— Дико, интересно, противно! Будто через замочную скважину подсмотрено, — отвечаю.

— А я боюсь этого. Боюсь увидеть пакость, оскорбительные клички, неуважение к себе...

Впрочем, о Мирче Ивановиче прямых бестактностей я не нашел на этих «скрижалях студенческой гласности» и все же уверен, что и ему достаются всякие эпитеты, хоть Мирча Иванович Бандак человек уважаемый, более двух десятилетий проработавший в нашем институте...

Словом, преподаватель, как преподаватель. Это то, что можно было заключить из сухих анкетных сведений, скромных ответов на вопросы корреспондента и не всегда объективной студенческой молвы. Но вот декан факультета автоматики и микроэлектроники Василий Мартынович Кичак принес в редакцию любопытный документ — фоторепродукцию газеты «Флаг Родины». В номере за 4 ноября 1964 года — рассказ о нелегкой военной службе матроса-подводника Мирчи Бандака. Небольшой отрывок предлагаем читателям.

«...Подводная лодка погружалась в глубину. К концу своей смены старшина 1-й статьи Валентин Никишин обнаружил неисправность в высокочастотном трансформаторе, что грозило срывом операции, бедой.

Для гидроакустика Мирчи Бандака этот поход был первым серьезным экзаменом, и как он слышал краем уха, его взяли лишь для «обкатки».

Мирча не обижался. Ведь он всего без году — неделя служит на корабле и ни в чем пока не проявил себя, хотя знания, полученные в институте, выделяли его среди других. Бандак любил сложные приборы и с увлечением читал схемы, разбираясь, что к чему. В нем жила мысль рационализатора, и он уже подумывал над тем, как бы усовершенствовать одну из станций, улучшить тактику — технические данные.

Пройдет немного времени, и Мирча Бандак прос-

ПРЕПОДАВАТЕЛЬ

ми пота. Станцию пришлось выключить: грелся высокочастотный трансформатор, это обеспокоило подводников.

— Как быть? — ламал голову старшина.

— А что если перемотать катушку? — обратился он за советом к старшему матросу Зубко. И тут же понял, что говорит не то: разве в таких условиях это возможно?

К радиометристам пришел Мирча Бандарк.

— Разрешите взглянуть на схему? — робко спросил он.

Ознакомившись с устройством прибора, Бандак предложил работать на двух режимах.

Никишин свел брови к переносице, подумал. С благодарностью взглянул на матроса, сказал:

— Ты прав! Но надолго ли это?

И как ни старался Никишин, трансформатор все же сгорел.

— Мирча, — обратился к матросу старшина. — у тебя золотая голова. Давай подумаем вместе.

Подумали и решили: вместо перегоревшего трансформатора приспособить блок от другого прибора. Пришлось перепасть целую кучу проводов, усилить их изоляцию. Пост радиометристов превратился в мастерскую. Сюда ежеминутно заглядывали матросы и старшины. Все они задавали один и тот же вопрос: «Как?» — и не получив ответа, уходили, чтобы не мешать «хирургам» в этой сложной операции.

Немало пришлось повозиться с прибором старшине

1-й статьи Валентину Никишину, старшему матросу Михаилу Зубко, матросу Мирче Банде. А когда они включили станцию и она заработала лучше новой (без преувеличения) по-братски обнялись. На посту раздалось громкое «ура!», которое прокатилось по отсекам.

Сквозь сон Мирча услышал голос по трансляции:

— Старшему матросу Бандеку прибыть в центральный пост!

Спрыгнув с койки, он замер в растерянности. «Но это же не меня, — подумал, Видимо ошиблись».

Но тот же голос, еще повелительней, повторил: «Старшему матросу Бандеку прибыть в центральный пост!»

— Чего ты медлишь? — накинулся на него кто-то. — Тебя командир вызывает!...

В центральном посту Мирча увидел командира, его заместителя по политчасти и секретаря партийной организации. А по трансляции уже зачитывали приказ: «...За-

грамотные и умелые действия досрочно присваиваю очередное воинское звание старшего матроса матросу Бандеку...».

Пунцовым стало лицо Мирчи. Его взгляд выражал удивление: дескать, за что такая честь?

Командир крепко пожал руку старшему матросу и сказал:

— Вы заслужили это звание. Желаю вам новых успехов!

В. ЗАХАРОВ.

Еще остается добавить, что Мирча Иванович Бандак родом из Сорокского района Молдовы, окончил два института — Бельский педагогический и Севастопольский приборостроительный, получил профессии учителя физики и радиоинженера; что владеет русским, украинским, румынским и французским языками; что на его счету 24 научных труда, более десятка изобретений; что он активный участник факультетской профорганизации, добровольной народной дружины, что он — прекрасный семьянин и товарищ.

Вот такой этот обычный и в то же время необычный преподаватель из кафедры АИИТ. И сегодня, пользуясь случаем, от имени коллег по факультету, от нашего имени поздравляем Мирчу Ивановича с 50-ти летием со дня рождения. Желаем счастья, здоровья, многих лет плодотворной работы на почетном посту преподавателя, удач и всех благ, как говорят моряки — ста футов под килем!

СТИХИ ВЛАДИМИРА ОРЛОВА

Бег

Я бегу — я живу
Я живу — я бегу
Как же ты не поймешь?
Без него не могу!
Он вселяет в меня
Радость жизни большой.
Бегать если не будешь —
Будешь вечно больной.
Эйфорию от бега
Ни с чем не сравнить.
Он стезю километров

Протянул свою нить
После бега сауны мы
принимаем,
Шлаки выгоняем,
А потом нам так легко,
Будто бы летаем.

Я изменил себя

Я чувствую,
как закипает кровь,

Позаботилась кафедра

У иностранных студентов, обучающихся в нашем институте, зимние каникулы не похожи на дни отдыха местных ребят. Ведь им не выходит на это время поехать домой, предположим, в Эфиопию или Конго — далеко и накладно. Вот и сиди в общежитии.

Чтоб как-то скрасить это время, сделать каникулы интересными, позаботилась наша кафедра, предложив им разнообразную экскурсионно — туристическую программу. А желающих познакомиться с достопримечательностями суверенной Украины, бывших республик оказалось немало. Запомнилась экскурсия в Ялту, где студенты посетили домик-музей великого русского писателя Антона Павловича Чехова, совершили поход в горы. Другая группа побывала на закарпатских горно — лыжных базах. В последние дни каникул состоялась поездка студентов-иностранцев в столицу Латвии — Ригу.

Возвратившись в институт, участники поездок делятся впечатлениями со своими товарищами в группах.

Н. СТЕПАНОВ,
зав. кафедрой украинского и русского язы-

ка.

Творчество наших читателей

УВАЖАЕМАЯ РЕДАКЦИЯ!

Я частенько читаю Вашу (а в некоторой степени и нашу) газету «За инженерні кадри», нахожу там достаточно интересной информации. Но в этот раз хочу познакомить Вас со своими мыслями, если посчитаете возможным — напечатать их. О себе скажу коротко: студент 1-го курса (настоящую фамилию не сообщать). Спасибо за внимание!
Александр ЛУЧ.

Как только путь к успеху ты получишь
Одним из способов мирских,
В тот час же Свет тебе наскучит:

Свернешь к «реальностям» иным...
Но не теряй сияния

И совершенства Высоты!
И не жалея так сильно свои ноги,

Раз к Светлому направленье!
Послушай голос жадности —

Лишь плоть тебя тревожит.
Какие уж тут радости,

Коль победить его не можешь.
Ведь и без денег быть богатым

Можно, не видя «благие» дары,
Так не засори же хламом златым

Себя! Не слушай мнения толпы!
Пойми же твердо: все души — струны,

Но певучесть их — не от фортуны!

Я чувствую,
как хочется дерзать,
Со всем не страшно
И хочется себя чуть —
чуть пытаться.
Во мне бурлит —
смола в котле кипит,
Но я не злой от этого,
не страшный,
Наоборот, я становлюсь
добрей,
Отзывчивей, сильнее
и прекрасней.
И чтоб всегда я смог
преодолеть,

Они жили на Подоліи

НА ТЕРРИТОРИИ ВИННИЧЧИНЫ В РАЗНОЕ ВРЕМЯ ЖИЛИ И ТВОРИЛИ МНОГІЕ ИЗВЕСТНЫЕ РУССКИЕ УЧЕНЫЕ, ПОЭТЫ, КОМПОЗИТОРЫ, МЕДИКИ, ХУДОЖНИКИ. ЗДЕСЬ, В ЖИВООПИСЬНИХ УКРАИНСКИХ СЕЛАХ И ПОСЕЛКАХ, КАК ИЗ КОЛОДЦА НАРОДНОЙ МУДРОСТИ, ЧЕРПАЛИ ОНИ ВДОХНОВЕНИЕ, ОБОГАЩАЛИСЬ МОРАЛЬНЫМИ И ДУХОВНЫМИ ЦЕННОСТЯМИ И В СВОЮ ОЧЕРЕДЬ ОБОГАЩАЛИ НАШ КРАЙ ТВОРЕНИЯМИ СВОИХ РУК И ДУШИ.

И ЛЮБОВЬ И ВДОХНОВЕНИЕ

В биографии великого русского композитора Петра Ильича Чайковского часто вспоминается Жмеринский район, в частности, села Браилово и Семаки, куда он приезжал.

После успешного завершения работы над оперой «Евгений Онегин», почувствовав прилив творческих сил, композитор пожелал еще ближе стать к народу, непосредственно с его уст услышать чарующие мелодии. Именно в это время его пригласили в свое имение в Браилове известная меценатка помещица Надежда Филаретовна фон Мекк. То ли из уважения к ней, то ли из нужды Чайковский принял приглашение. Пять раз он приезжал в Браилово и соседнее село Семаки.

Первый раз это было 17 мая 1887 года. Тогда он написал три пьесы для скрипки, посвященные этому селу — «Раздумье», «Скерцо», «Мелодия», закончил шесть романсов.

В августе 1879 года Петр Ильич приехал уже в Семаки, недалеко от Браилова, и вдохновенно работал двадцать дней — почти полностью окончив работу над оперой «Орлеанская дева». Чайковский любил Браилово, Семаки и другие села Украины — места вдохновения и творчества, места задушевных бесед с народом, оставил много воспоминаний о них. Вот некоторые: «Как часто думаю я о Семаках. Вот где мне хорошо писалось бы. Никогда не забуду я счастливых дней, там проведенных».

«Поездки в Браилово и Семаки оставили в моей памяти светлые воспоминания о самых поэтических днях моей жизни».

Навечно, негаснущей зарей остался и образ композитора в этих краях. Музей Чайковского создан в Браилове, музейные комнаты и уголки — в школах сел Подолки, Большая Мочулка и других.

ПЕРЕДЫШКА

РАССКАЗ

Утро. Маленький городок еще плавал в тумане, выставив вверх махты — деоэвья. Там шли по улицам, Лязг гусениц отражался от домов громовым эхом. Город был пуст. Люди бежали, как от чумы.

В смотровой щели прыгали здания и идущие впереди машины. Пыль стояла столбом. Города я не люблю, в них — смерть. Улицы были пусты, когда я увидел человека...

От неожиданности дал по тормозам так, что танк занесло.

Человек... Чёрное пальто, стриженная голова, в руках — погребушка. Он шел медленно, к нам. Дойдя и положив руку на броню, он начал ее гладить, словно мурлыкающего котенка. Улыбка блуждала по его лицу, но взгляд был устремлен далеко.

Подхватив автоматы, я и командир прыгнули к нему. Командир что-то начал ему объяснять, а я рассматривал незнакомца. Его звали Санто, больше ничего узнать от него не удалось.

Ветер гулял по траве, колонна машин стояла, люди обрадовались передышке.

Обед. Санто ел сосредоточенно и с какой-то бережливостью, как будто в последний раз. Погребушка ле-

жала рядом, и его взгляд ни на минуту не отрывался от нее.

Мне захотелось что-то подарить ему. Достал из кармана зажигалку и, дотронувшись до его плеча, положил ее ему на колено. Санто взял зажигалку, долго рассматривал, и, улынувшись, положил в карман.

По небу поплыли облака. Мы уже прощались, стоя у машин, когда вдруг послышались выстрелы и засмеялись пули.

Первые разбиты фару и прочертили на асфальте зигзаги. Начали падать люди, смерть танцевала красиво и страшно.

Дико взвизгнув, Санто налетел на меня и, сбив с ног, прижал к земле. Я слышал, как пули туго ударились в его тело.

...Отонь мы подавили. Погибло двенадцать ребят: кто с тарелкой в руках, кто с улыбочкой или оскалом.

А он лежал с безразличным лицом, рядом была погребушка, а правая рука сжимала зажигалку.

Ветер все так же ходил по траве, медленно шевеля стриженные волосы Санто.

Машины ехали через город. Города я не люблю, там — смерть.

Т. МОТЕНКО,
студент ИСФ.

И чувствую себя порой
отменно,
Хотя ведь многое
не получил и потерял
А раньше, помню,
с нетерпением чуда ждал
Я не жалею,
что случилось в моей жизни,
Оно ушло, его —
не изменить!
Зачем тогда корить того —
другого?
И портить нервы,
и себя старить?
В. ОРЛОВ,
член клуба «Юнайтус».